

KARDINALOVA HOMILIJA NA PROSLAVI VINKOVSKE GODINE –
350. OBLJETNICE SMRTI SV. VINKA PAULSKOG
I SV. LUJZE DE MARILLAC

(Katedrala, 16. rujna 2010. godine.)

Liturgijska čitanja: Dj 9,36-42; 1Kor 1,26-31; 2,1.2; Mt 25,31-46

Dragi oče Biskupe,
braćo svećenici dijecezanski i redovnički,
poštovane sestre redovnice,
bogoslovi, sjemeništarcu,
redovnički kandidati i kandidatice,
draga braćo i sestre!

1. Okupili smo se sada u zagrebačkoj prvostolnici na zaključnom slavlju visokog jubileja Vinkovske obitelji u Hrvatskoj. S ovog svetog mjesta, koje čuva dragocjeni spomen blaženog Alojzija Stepinca, s osobitim raspoloženjem srca pozdravljam sve vas, braćo i sestre, razgranate Vinkovske obitelji, sve duhovne sinove i kćeri svetog Vinka Paulskoga i svete Lujze de Marillac, tih uzornih svjedoka i primjera kršćanske ljubavi i služenja siromasima.

Proslava 350. obljetnice smrti svetog Vinka i svete Lujze potakla je sve vas da produbite poslanje ljubavi. Zahvaljujući Kristu Gospodinu za vaše svjedočenje, u Duhu se radujem vašoj nazočnosti i molim Boga Oca da obilno blagoslovi vaša nastojanja.

2. Pitanja: »Gospodine, kada te to vidjesmo gladna i nahranismo te; ili žedna i napojismo te? Kada te vidjesmo kao stranca i primismo; ili gola i zaogrnu smo te? Kada te vidjesmo bolesna ili u tamnici i dođosmo tebi?« Ili, ista pitanja u negativnom izričaju koja su postavili oni koji su se našli Isusu s lijeve strane, govore kako su svi bili iznenađeni sučevom izjavom, te mu se obraćaju riječima koje izražavaju čuđenje.

Naime, naš odnos prema Bogu mjeri se po tome kakav je naš odnos prema čovjeku, i to onom najmanjem. Djela učinjena iz ljubavi oslobođena su od svih ograda koje bi mogle uvjetovati njihovu vrijednost, a između svih nagrađena su ona koja su učinjena iz ljubavi prema potrebnima. Djela ljubavi dobivaju vrijednost po tome što su učinjena Isusu na čast, ali tako da se Isus poistovjećuje s čovjekom koji je u potrebi. To načelo vrijedi za sve ljude, pa i one izvan vidljivog prostora Isusovih učenika. Kršćanski je poziv univerzalan, on je upućen svim ljudima.

3. Sveti Vinko i sveta Lujza nisu birali posebne društvene slojeve ljudi već su jednostavno izabrali čovjeka i to onoga u potrebi. »Siromasi su naše blago, naš kapital«, ponavljao je sveti Vinko. Taj je izričaj u sebi paradoksalan. Najprije u evanđeoskom shvaćanju, a kasnije i u vinkovskom, govori da siromah upućuje na osobu i na njezino dostojanstvo kao čovjeka i kao siromaha i to tamo gdje prednjači zakon biti nad zakonom imati; tamo gdje je siromah brat, prijatelj, gospodin, gospodar, tamo je siromah slika, ikona Krista Gospodina. »Što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!«

Sv. Vinko je bio »div kršćanske ljubavi«, a njegov život »otvoreno evanđelje« kako je znao reći sluga Božji Ivan Pavao II. Sveti Vinko je

okupljao u suradničko zajedništvo muškarce i žene, posvećene osobe i vjernike laike, bogate i siromašne. Njegova je teologija vrlo jednostavna: to je Ljubav Božja koja se očituje u Utjelovljenju. Njegov je govor neposredan i jasan: služiti znači kraljevati. Njegova su djela prkosila povijesnom trošenju, jer ljubav je beskrajno domišljata i ustrajna. Vinko je znao velika mistična nadahnuća usmjeriti na svestranu djelotvornost, do granica nemogućega, tako da se sve ono što je Crkva u posljednja tri stoljeća poduzimala, a što ima svoju društvenu vrijednost, na stanovit način oslanja na preteču i učitelja svetog Vinka Paulskoga. On je sa sv. Lujzom ostao nadahnitelj za sve suvremene kongregacije aktivnoga i apostolskoga života, kao i za svjetovne ustanove i karitativna laička udruženja.

4. To dvoje svetaca bijahu suđeni jedno drugome, čak i mnogo više nego što se to događa u braku. Djelo što su ga oni ostvarili nerazdvojivo pripada onima koje Bog ujedinjuje; a dar koji čovječanstvo prima proistječe od duhovnog jedinstva njihovih srdaca, njihovih umova, njihovog rada i njihove snage volje. Njihova suradnja i težnja prema svetosti po sebi su paradoksalni, ali ne samo za vrijeme u kojem su živjeli: Vinko, čovjek seljačkog porijekla, grub i hladan, strog i domišljat, pomalo nagao; Lujza, pariška plemkinja, profinjena, učena i osjećajna, siročić, supruga, majka i udovica. Ono »ljudsko« u njima nestaje pred neslomivom Milosti koja ih oblikuje u duhovnog oca i duhovnu majku mnogih siromaha.

Ti su sveci nasljeđovali Kristovo milosrđe, živjeli su intenzivno zajedništvo s Kristom, kao oni koji su obdareni da bi drugima mogli posredovati dar milosrdne ljubavi. Častiti u vinkovskom poimanju znači nasljeđovati, postati sličan Onome koga se želi častiti, služeći Mu, dopustiti da se suobličiti Njemu u ljubavi. Ne radi se dakle samo o divljenju, nego o

nasljedovanju i suobličenju. Služenje Kristu u siromasima, način je kako se ljubavlju uzvraća Kristovoj ljubavi, a to se postiže djelotvornom ljubavlju.

Prijelaz od Milosrđa na djela milosrđa, značio je za te svece prijelaz od Ljubavi Božje na kršćansku ljubav prema bližnjemu, od biti ljubljen ka sposobnosti na isti način ljubiti; od primljene ljubavi k darivanju ljubavi; od osjećajne ljubavi ka stvarnoj ljubavi; od nježne i snažne ljubavi k djelotvornoj ljubavi u suradničkom zajedništvu; od pasivne kontemplacije k aktivnoj kontemplaciji. Jednom riječju, prijeći k beskrajnoj domišljatosti ljubavi, jer, kao što je tvrdio sv. Vinko, ljubav je beskrajno domišljata.

5. Život svetog Vinka i svete Lujze izražavaju posebno svojstvo Crkve, što će reći njezinu marijansku dimenziju. Crkva je marijanska kada u vjernicima živi njezino otajstvo: djevice, zaručnice i majke. Crkva marijanska živi i ostvaruje se kada se njezini članovi po djevičanstvu izuzimaju od pripadnosti svijetu; kada u zaručništvu crpe isključivo iz ljubavi Kristove i toj se ljubavi daruju; kada se po majčinstvu bez pridržaja troše u stvarnoj ljubavi prema bližnjemu, do mučeništva ljubavi.

U Marijinom su pozivu na najviši nivo uzdignute ljudske osobine, prije svega žene, redovnice, ali ne samo redovnice, pa ni samo žene. A služenje postaje izričaj onoga što znači biti službenica Božja, izričaj zajedništva s Kristom, slugom Očevim. Marijanska dimenzija Crkve, dimenzija je majke koja je bliza životu od njegova početka do kraja – majka u vjeri i majka u ljubavi – istodobno podrazumijeva zauvijek biti zaručnica i djevica kao Marija.

»Što god vam rekne, učinite! « (Iv 2,5), Marijin je poziv slugama u Kani Galilejskoj. Taj poziv Marija danas upućuje nama okupljenima u ovoj prvostolnici, zapravo cijeloj Crkvi, koja je pozvana da služi Kristu u

siromasima. Ostvarenje tog poziva osposobljuje Crkvu da bude subjekt koji sudi, jer tada je poslušna Istini i da bude subjekt koji ljubi, jer je u službi Ljubavi.

6. Sveti Vinko Paulski i sveta Lujza de Marillac izraz su i odraz Crkve, nositelji velike karizme ljubavi. Oni nam pokazuju primjer kako služiti čovjeku u njegovoj cjelovitosti, tjelesnoj i duhovnoj.

Završavam ovo razmišljanje riječima iz molitve Vrhovnog poglavara Vinkovske obitelji (P. G. Gregory-a Gay-e, CM) za vašu jubilarnu godinu »Kršćanske ljubavi i poslanja«:

Gospodine, Bože Svemogući, Oče siromaha, ojačaj nam vjeru i učini je poniznom u svijetu koji se čini tako udaljen od tebe, ali koji tako jako žeda za tobom. Daj da postanemo mnogima znak nade, kao što su to bili Vinko i Lujza, suputnici na putovanju morem života.

Daj da ne posustanemo pred poteškoćama, već da budemo spremni zaprljati svoje ruke u korist siromaha, naših gospodara. Amen.